

2. Broşür:

ALLAHIN SÖZÜ ve ŞEYTANIN SÖZÜ

2. broşür

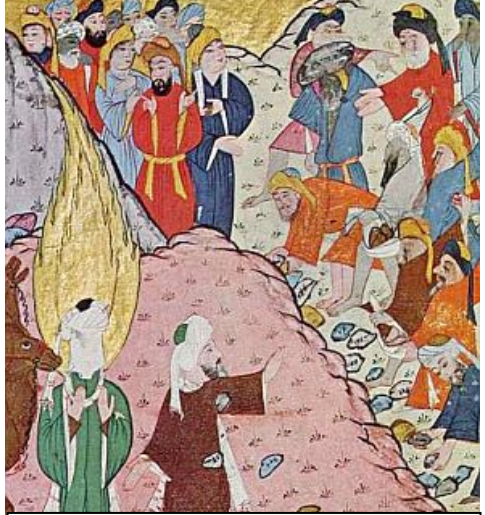
ALLAHIN SÖZÜ VE ŞEYTANIN SÖZÜ

Allahın üç kızı vardı: Al-Lat, Al-Menat ve Uzza. Al-Lat toprağı verimli kılan bir bereket kaynağı idi. Al-Menat insanın kaderini çizen, zamanı elinde tutan, bilge yaşlı bir kadındı. Fakat bunların en güçlüsü Uzza idi: Mekke kentinin koruyucusu olarak kutsal bir ağacın içinde yaşıyordu. Üçü de Al-lah denilen bir tanrının kızlarıydı. Araplar, babaları Al-lah'ı çok fazla yüce ve uzak saydıkları için, onun bu üç kızına şefaathçi yani aracı olarak dua ederlerdi. Bugünkü hac esnasında yapılan bütün tapınma hareketleri islamiyetten önce putların anısına yapılıyordu. Örneğin: Kaabe'deki karataşın (Hacer al-esvat) etrafında tavaf ederlerdi ve o sırada Al-Lat, Al-Menat ve Uzza için: "Bunlar yüce turnalardır ve şefaath etmeleri umulur" diye haykırırdılar.

613 yılından başlayarak Muhammed bu durumu değiştirmeye kalkıyor. Al-lah denilen tanrıdan vahiy aldığını söyleyerek, onun tek tanrının olduğu, Arapların taptıkları başka tanrıların da birer asılsız put olduğu haberini yayıyor. Fakat Mekke'nin en ileri gelen oymağı olan Kureyşler, Muhammed'in haberini kabul etmeyip önce onunla alay ediyorlar, sonra da giderek daha fazla baskı yapıyorlar. Bu şartlar altında Muhammed'in öğrenci sayısı ancak çok yavaş büyüyor: iki yıl içinde belki 50-60 kişi. Bu yavaş büyüme Muhammed'i zamanla bunalıma itti. Niyeti iyi değil miydi? Aralarında birlik olmayan, sadece birbirleriyle savaşmasını bilen Arapları tek tanrı inancının altında birleştirmek istemedi mi? O tanrının başmeleği olan Cebrail kendisine görünmedi mi? Kendi halkından gördüğü bu düşmanlık, bu eziyet nereden?

615 yılında baskılar o dereceye artıyor ki, Muhammed'in müritlerinin bir kısmı (11 erkek ve 4 kadın) geceleyin saklıdan Mekke kentinden ayrılıp gemiyle Kızıldeniz'i geçerek Etyopya kralı Aşama ibn Abjar'ın himayesine sığınıyor. Orada iyi karşılanıyorlar. Bu durum üç ay devam ediyor. Sonra bir gün kulaklarına sevindirici bir haber geliyor: bütün Mekke kenti artık Muhammed'in haberini kabul etmiş, hepsi müslüman olmuşlar. Bu güzel habere dayanarak, Mekke'ye dönmeye karar veriyorlar. Yüreklerindeki sevinç onlara bir aylık yolculuğunun sıkıntısını

Kureyş halkı Muhammed'i taşlamaya kalkıyor

unuturuyor. Artık Mekke'ye yaklaştılar, bir saatlık yol kaldı. Sevdiklerini yeniden görmek ve artık yeni inançlarını bütün Mekke halkıyla birlikte serbestçe yaşatabilmek duygusu onları coşturuyor. Tam o anda Mekke'den çıkan bir kervanıyla karşılaşıp, tüccarlardan son haberleri almaya çalışıyorlar. Ve Mekke'de olup bitenleri öğrenince donakalıp kulaklarına inanamıyorlar. Durum hiç de umut ettikleri gibi değildir: Kureyş halkı Muhammed'in haberini sadece kabul etmemiş, müslümanlara yaptıkları baskılarını arttırmıştı bile. Bu korkunç haberin karşısında Etyopya'dan dönenlerin arasında iki grup oldu: kimisi Mekke kentine girmeye ve orada yaşamaya cesaret etti, başkaları ise kırık kalple Etyopya'ya döndü. Acaba ne olmuştu?

Dikkat: bundan sonra anlatacağımız olay, herhangi yahudi, hristiyan ya da ateistin ortaya attığı bir iftira değildir, en eski müslüman tarihçiler ve hadisçilerin kaynaklarından alınmıştır. İbn İşhak, Al-Vakidi, İbn Sa'd ve At-Tabari, Muhammed'in biyografisini yazdılar, hepsinde de bu olay bulunuyor. Ayrıca Kuran'ın kendisinde, bir de Kuran'dan sonra islamiyetin ikinci önemli eseri sayılan Sahih Buhari'nin hadis koleksiyonunda bulunuyor. Onun tarihsel gerçeği tartışılmazdır.

At-Tabari, cilt 6, sayfa 107: "Resulullah, halkının kurtuluşu için kaygı çekiyordu ve ne olursa olsun onlarla uzlaşmak istedi. Bunu yapmanın bir yolunu bulmak istediği söyleniyor ve aşağıda yazılı olan olaylar bunun sonucudur: ... Resulullah, halkının kendisine sırt çevirdiğini görünce, kendilerine Allah tarafından getirdiği haberini reddettiklerine derinden üzüldü. Yüreğinde Allaktan kendisini halkıyla barıştıracak bir ayetin gelmesini arzuladı." Hatta bir gün yalnız başında otururken: "Keşke Allah bana hoşlarına gitmeyen herhangi bir vahiy göndermeseydi" dedi.

Günün birinde Kureyş halkı Kaabe'nin etrafında toplanmıştı, Muhammed de onların yanında oturuyordu. Belli bir zaman sonra Allah ona şu ayetleri indirdi: "Batmakta olan yıldız and olsun ki, arkadaşınız (Muhammed) sapmamış ve azmamıştır." (Necm suresi 1-2) ve sonra surenin devamını onlara okudu. Ama "Şimdi Lat, Uzza ve bundan başka üçüncüleri olan Menat'in ne olduğunu söyler misiniz?" sözlerine gelince, Şeytan onun diline şu sözler koydu: "Bunlar yüce turnalardır ve şefaathetmeleri umulur".

Kureyşliler bunu işitince mutlu oldular, Muhammed'in kendi tanrıları hakkında ne söylediğine sevindiler ve ona kulak vermeye başladılar. Müslümanlar ise, peygamberlerine tamamen güvenerek ve hep Allahtan onlara haber ulaştırdığını bilerek, Muhammed'in yanlışlık yaptığını, hayal ettiğini ya da aldandığını sanmadılar. Surenin sonuna gelince Muhammed secde kıldı, müslümanlar da peygamberlerinin getirmiş olduğu bu haberine inanarak ve onun örneğine bakarak secde kılmaya başladılar. Kureyşlilerden Kaabe'de bulunan müşrikler de aynı şekilde secde kıldılar, çünkü Muhammed'in kendi tanrılarını andığını işitmişlerdi."

Belli bir zaman sonra Muhammed ne yaptığının farkına varmış ve pişman olmuş olsa gerek, çünkü melek Cebrail'in gelip onun bu konuda azarladığı yazılıyor.

Müslümanlarla putperest Kureyş halkının arasındaki bu barış ve uzlaşma ne kadar sürdü. Bazı müslüman kaynaklarına

göre o ‘Şeytani ayetlerin’ indirildiği gecesinde melek Cebrail gelip Muhammed’i bu konuda azarlamış. Artık bundan böyle “Bunlar yüce turnalardır ve şefaathetmeleri umulur” diyen Kuran ayetinin geçersiz olduğunu, onun yerine bugünkü Necm suresinin 21-25 ayetlerini indirdiğine inanılıyor. Muhammed bu sureyi okurken, o üç dişi putun şerefine indirilen ayeti atlayıp, o surenin yeni versiyonunu yaydı. Bu, tabii ki, Kureyş halkını son derece kızdırdı, eski düşmanlığın yeniden alevlenmesine hatta artmasına sebep oldu. Ve Muhammed’in kendi putperest halkına tek tanrı inancı konusunda taviz vermesini bir anlık bir aldanma, kısa süren bir hata olarak kabul edemeyiz, çünkü “Kureyş halkı müslüman oldu” söylentisinin ta Etyopyaya ulaşması için birkaç hafta geçmesi gerekiyordu. Ve Muhammed hemen ertesi gün vazgeçmiş olsaydı öyle bir söylenti en baştan oluşamazdı.

Bugünkü müslüman propagandistler her ne kadar bu olayı inkar etmeye ya da önemsiz olarak göstermeye çalışırsa da, en eski müslüman tarihçilerin hepsi bunun gerçekten olduğu konusunda aynı fikirdedirler, onun Muhammed’in saygı ve otoritesini küçük düşürdüğünü sanmadılar. Ama tarafsız bir kişi bu olayın karşısında kendi kendine bazı sorular sormaktan edemeyecek:

Rahatsız edici sorular

1) Başka tanrılar mı?

Kendini bütün müslümanların örneği olarak ilan eden bir kişi, bir an için olsa, nasıl başka tanrıları kabul edebilir?

Allah, daha Muhammed gelmeden 2000 yıl önce, Musa’nın ağzından şu buyruk verdi: “Kendisine buyurmadığım bir sözün benim adıma söylemeye kalkışan ya da başka ilahlar adına konuşan peygamber öldürülecektir” (Yasa 18:20). Ve yine:

"Aranızdan bir peygamber ya da düş gören biri çıkarsa, bir belirtiyi ya da şaşılasi bir olayı önceden bildirirse, 'Bilmediğiniz başka ilahlara yönelip tapınalım derse, söz ettiği belirti, şaşılasi olay gerçekleşse bile, o peygamberi ya da düş göreni dinlememelisiniz. ... O peygamber ya da düş gören öldürülecek. ... Aranızdaki kötülüğü ortadan kaldırmalısınız." (Yasa 13:1-5)

2) Şeytanın sesi ve Allahın sesi

Kendini son peygamber, bütün peygamberlerin 'mührü' olarak ilan eden bir kişi, bir an için olsa, nasıl Şeytanın sesine kulak verip onu Allahın sesi diye kabul edebilir? İkisini ayırt etme gücü yoksa, nasıl peygamber olacak?

Bu konuda Kuran'ın kendisinde olayı önemsiz göstermeye çalışan ayetler var:

"Seni, sana vahyettiğimizden ayırıp başka bir şeyi Bize karşı uydurman için uğraşırlar. O zaman seni dost edinirler. Sana sebat vermemiş olsaydık, and olsun ki, az da olsa onlara meyledecektin". (Isra suresi 73-74)

"Senden önce gönderdiğimiz hiçbir elçi ve peygamber yoktur ki, birşeyi arzuladığı zaman, şeytan onun arzusuna vesvese karıştırmamış olsun. Allah şeytanın karıştırdığını, kalblerinde hastalık bulunan ve kalbleri kaskatı olan kimseleri sınamayı vesile kılar." (Hacc suresi 52-53)

Bu sözde Allah tarafından indirilen ayetler, Muhammed'in 'Şeytani ayetler' olayında yaptığını açıklamak ve hafif göstermek amacıyla yazıldı. Fakat içindeki tutarsızlıklar korkunçtur:

(1) "Bize karşı uydurman için uğraşırlar" – gördüğümüz gibi, Kureyş halkı Muhammed'in Şeytan tarafından ayetler almasına sebep olmadı. Sebebi kendi yüreğindeki arzularıydı. Müşriklerle uzlaşmayı arayan oydu; "Keşke Allah bana

hoşlarına gitmeyen herhangi bir vahiy göndermeseydi” diyen oydu. At-Tabari’nin sözlerini burada tekrarlamalıyız: “Bunu yapmanın bir yolunu bulmak istediği söyleniyor ve aşağıda yazılı olan olaylar bunun sonucudur”. Evet sebep ve sonucu karıştırmayalım: Şeytan Muhammed’in yüreğinde fırsat buldu, ‘Şeytani ayetler’ öyle indirildi. Kureyş halkından olan müşriklerin bunda payı yoktu. En eski müslüman kayıtların gösterdiği odur.

(2) “az da olsa onlara meyledecektin” – Birinci yerde, gördüğümüz gibi, Muhammed müşriklere değil, doğrudan Şeytana meyletti. Kureyşliler Allahın sözüne kendi sözlerini katmadılar: Allahın sözü olarak kabul edilen Kuran’a kendi sözlerini katan Şeytan’dı. Müslümanların çoğu bugünlerde Yahudilere ve Hristiyanlara “Siz Allahın sözüne ‘beşer’, yani insan sözlerini kattınız” suçlamasında bulunuyorlar (bu serinin birinci broşüründe bu asılsız suçlamaya yeterince cevap verdik). Ama bu olayda çok daha korkunç bir şey görüyoruz: insan değil de Şeytan Allahın sözüne kendi sözlerini katmış. Bu hiç de küçümsenecek bir konu değil. Sanki bir futbol oyuncusu triko değiştirip rakip takımın içine sızmış, bir süre o takımda oynamış. Takımın kaptanı da onu hiç anlamamış, ancak hakemin uyarısı üzere onu takımdan kovmuş. Öyle bir senaryo bize düşünülmez ve saçma geliyor, oysa Muhammed’in yaptığı budur.

(3) “Senden önce gönderdiğimiz hiçbir elçi ve peygamber yoktur ki, birşeyi arzuladığı zaman, şeytan onun arzusuna vesvese karıştırmamış olsun”

Muhammed’in kendi hatasını küçük göstermek için başvurduğu üçüncü iddia da tarihseldir. Sözde kendisinden önceki peygamberlerin sözlerinin hepsine de Şeytan kendi sözlerini karıştırmış. Bu da Muhammed’in Kutsal Kitap’ı ve onun tarihinden habersiz olduğundan kaynaklanıyor. Kutsal Kitap’ta elbette birçok Allah adamlarının ve peygamberlerin

aldanıp günaha düştüğünü görüyoruz: Nuh sarhoş oldu, İbrahim birkaç defa yalan söyledi, Musa adam öldürdü, Yunus Allahın sözünü dinlemedi, Davut zina işledi ve, örneklerin belki en korkuncu, Süleyman yaşlılığında putlara tapmaya başladı. Bütün bu günahlar küçük yanlışlıklar, “Eh, ne yapalım, hatasız kul olmaz ya!” sözleriyle silkebileceğimiz insani zayıflıklar değildir. Bunların hepsi sıradan insanlar için bile affedilmeyecek kadar ciddi günahlardır – ne kaldı bize örnek olacak durumda olması gereken peygamberler için.

Ama eski peygamberlerden her ne kadar günaha düşenler olduysa da, hiç kimse Muhammed’in yaptığını yapmadı: hiç kimse Allahın sözlerinin arasına Şeytanın sözlerini katmadı. Hepsi Şeytan tarafından alandı diyebiliriz, ama hiç kimse Şeytanın sesini Allahın sesiyle karıştıracak kadar düşmedi. Peygamber de olsa, her insan hata yapacak kadar zayıftır, her türlü günaha düşebilir, ve

Etel Rosenberg – 1953 yılında casusluk için idam edilmiş bir amerikalı kadın

arkasından ondan tövbe edebilir. Ama Şeytanla Allahın sesine ayırt edemeyen kişi peygamberlik görevinden oluyor, çünkü Şeytana bu biçimde kulak verip aldanmakla peygamberliğinin temelini çürütmüş oluyor. Bir devlet bakanı düşman devletleri için casusluk yaparsa, kimse “Yok bir şey, hatasız kul olmaz!” demeyecek, tersine ona ölüm cezasına kadar en ağır cezalar verecekler. Cumhurbaşkanı onu belki de bir gün af edebilir, ama bir kere casusluk yaptıktan sonra, aynı kişi katiyen bir daha bakanlık görevine koymayacak. Bu sonuç apaçıktır, ve Muhammed Kuran ayetlerle yaptığı hatasını ne kadar

küçümsemeye çalışırsa çalışsın, acı ve yalın gerçek ortada. Şeytani ayetleri söylemekle kendi kendini peygamberlik görevinden diskalife etti.

3) Kuran ayetleri güvenilebilir mi?

Şeytanın bir Kuran ayetini değiştirecek kadar gücü varsa, başka ayetlerin de onun tarafından gelmediğinden emin olabilir miyiz? Muhammed bir kere aldandıysa, başka ayetlerde de aldanmadığından nasıl emin olabiliriz?

Dokuzuncu sureyi (Tevbe) örnek alalım: surenin başında besmele yok; yani, surenin içinde yazılı olan ayetler zaten Allahın adında söylendiği iddia edilmiyor, bütün ayetler de Allah hakkında üçüncü kişi halinde ('ben' biçiminde değil, 'o' biçiminde) konuşuyor. Demek, burada konuşan Allah değil. Ve ayetlerin içeriğine bakmış olursak, bütün müslüman tarihini etkileyecek bir değişiklik görüyoruz. Kuran bilimcileri bize bu surenin en son 'indirilen' surelerinden biri olduğunu, ve dolayısıyla daha önceki sureleri geçersiz (mensuh) kıldığını söylerler. Kuran daha önce "Dinde zorlama yoktur" derken (Bakara suresi, ayet 256), Tevbe suresi artık başka bir buyruk veriyor: "Putatapanları bulduğunuz yerde öldürün!" (ayet 5). Önce sadece Allahın sözlerini yaymakla yetinen bir din, nasıl oluyor da, artık bütün insanlara kendi fikirlerini kılıç zoruyla kabul ettirmeye çalışıyor? Din savaşlarının ve terörizmin kaynağı birtakım sapmış, aldanmış ve Kuran'ı bilmeyen fanatikler değildir – kaynak, işte, bu surenin kendisidir. Bu ayetler (Bakara 256 ve Tevbe 5), kısa bir arayla aynı Allahtan çıkmış olabilir mi? Dokuzuncu suredeki sözler de şeytani ayetler değil mi?

Gördüğümüz gibi, Muhammed'den başka hiç bir peygamber Allahın sözlerini Şeytanın sözleriyle karıştırmadı. Hiç kimse Şeytani ayetlere benzeyen bir olayı yaşamadı. Bu bizi hemen şu soruya getiriyor:

Muhammed nasıl o kadar kolay Şeytana aldanabildi?

Şimdi de Şeytani ayetlerin sebeplerini araştıracağız. Hiç birimiz yalnız yaşamıyor, hepimiz belirli bir yerden, belirli bir soydan geldik. Gerek genetik yapısı, gerek ruhsal bağlantılar açısından, hepimiz bizden önce başlayan bir öyküsünün parçasıyız. Muhammed'in hayatında da öyle bağlantıların etkilerini görüyoruz.

1) Muhammed'in babası putlara adandı – o da bütün soyunun üzerine lanet getirdi

Muhammed'in dedesi Abdulmutalib'in oğulları yoktu. Kızlar yaşarken, erkek çocukları hepsi daha bebeklik yaşında ölüyorlardı. Günün birinde Kaabe'nin içinde duran Hobal putuna yemin etti: "10 tane çocuğum olursa, birini sana kurban edeceğim". Hobal da onun dualarını işitmiş olmalı ki, zamanla 10 tane erkek çocuğu doğdu ve hayatta kaldı. Abdulmutalib ise verdiği yemine pişman oldu ve kurban etmesi gereken en küçük oğlu Abdullah'ı (o da Muhammed'in babası olacaktı) kurtarmak için Hobal'a bir değişmeyi teklif ediyor. Putun önünde "10 tane deve karşılığında oğlumu esirgeyecek misin?" diye kura attırıyor. "Hayır" cevabı gelince fidyeyi 20 deveye yükseltiyor; oysa gene olumsuz cevap alıyor. Hobal bu yöntemle fiyatı ta 100 deve kadar artırıyor. Abdulmutalib en sonunda seve seve 100 deve kesiyor, yeter ki, oğlunu bıçaktan kurtarsın.

Bu olay ... kitabında yazılıdır ve size belki de hoş bir hikaye gibi geliyor, ama ruhsal gerçekleri araştırın kişi onun ne kadar korkunç olduğunu anlamalı. Putlara tapmak bir tarafta boş, anlamsız bir harekettir. Ama öte yandan onun ruhsal tehlikesi çok büyüktür. O yüzden İncil'de putlara tapmanın ne tehlikeli olduğunu gösteren şu ayeti görüyoruz: "Putperestler kurbanlarını Tanrı'ya değil, cinlere sunuyorlar. Cinlerle paydaş

olmanızı istemem” (İncil – 1.Korintliler 10:20). Putlara kurban getirmek, onlarla anlaşmaya girmek ve herhangi bir ruhsal iş yapmak, doğrudan cinlere, Şeytan’ın hizmetçilerine kulluk etmek demektir. Ve aslında iş daha da korkunç: Musa’nın getirdiği on emirin en birincisi ve en büyüğü bizi şöyle uyarıyor: “Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksınız... Benden nefret edenin babasının işlediği suçun hesabını çocuklarından, üçüncü, dördüncü kuşaklardan sorarım” (Tevrat - Çıkış 20:5). Allah elbette adaletsiz değil ki, bizi dedelerimizin işlediği günahlarından sorumlu tutsun. Ama kim bu en birinci ve en büyük buyruğa karşı hareket ederse, kim putlara taparsa, kendine de, kendisinden doğanlara da bir lanet getiriyor: “Rahminizin meyvesi... lanetli olacak”. (Tevrat Yasa 28:18). İşte, putlardan medet bekleyen kişi, kısa vadede belki istediğini alır, ama bunun fiyatı korkunçtur: bütün soyuna lanet.

Aynısını maalesef Muhammed’in hayatında görüyoruz. Yukarıdaki Tevrat ayetinin önceden belirttiği gibi, Muhammed’in hayatında bu “Rahminizin meyvesi lanetli olacak” prensibini görüyoruz:

- (1) Babası Abdullah, daha Muhammed doğmadan önce öldü.
- (2) Anası Emine, Muhammed altı yaşındayken öldü.
- (3) Muhammed, 8 yaşındayken amcası Abu-Talib’e teslim ediliyor. O da Muhammed’in ... yaşında öldü.
- (4) Muhammed’in üç çocuğu oldu, ama hepsi küçük yaşta öldü.
- (5) Muhammed, Zeyid adında bir köleyi evlatlık aldı, sonra da o anlaşmayı gökten gelen bir ayetle iptal ettirdi. Zeyid’in bir savaşta ölmesini sağladı (Ahzab suresi 40 ve ...).
- (6) Muhammed’in kendisi ecelinden önce zehirlenmekten öldü.

2) Küçükken kötü ruhlar Muhammed'i seçti

Muhammed'in küçüklüğünde de cinlerle ilgili olaylar görüyoruz. Muhammed'in biyografisini yazan İbn-İshak bize aşağıdaki olayı anlatıyor: Muhammed'in annesi Emine onu emziremediği için Halime adında bir Bedevi kadına teslim etti.

Günün birinde Muhammed oynarken beyaz giysili ve ellerinde karla dolu altın bir tas taşıyan iki adam geldi. Muhammed'i alıp bedenini yardılar. Sonra onun kalbini de yarıp içinden kapkara pıhtılaşmış kan aldılar, uzağa attılar. Ondan sonra Muhammed'in bedenini o karla yıkayıp temizlediler.

Bu olayda aslında ne oldu: bu bir görüm müydü, rüya mıydı? Yoksa Allah tarafından gelen melekler mi Muhammed'in peygamber olacağını mı müjdelediler? Biz buna zor karar vereceğiz, oysa en yakın şahide kulak verelim: Muhammed'in sütannesi Halime bu olaydan sonra, Muhammed'in davranışlarında bir değişiklik gördü ve onu annesine geri getirmeye karar verdi. Halime'nin sözlerine dikkat edelim: "Muhammed'in annesi ne olduğunu sordu ve ben onu söyleyinceye kadar beni rahat bırakmadı. Bana 'Sence bir cin mi ona çarptı' diye sorunca, ben 'Evet' dedim."

Halime müslümanlara kin ya da düşmanlık besleyen biri değildi, elbette Muhammed'i ve annesi seviyordu. Onun için şahitliğini ciddi almalıyız.

3) Hira mağarasında Muhammed'e görünen kimdi?

Muhammed kırk yaşına gelince, giderek daha fazla tek Tanrıyı arama yoluna koyuldu, sık sık insanlardan uzak duruyordu, Hira denilen mağarada o bilmediği Tanrıya yakın olmaya çalışıyordu. Ama doğru olarak tanıdığı Kutsal Kitap'a bakmadı, kendisi Allah tarafından vahiy almak istedi. Oysa insan var olan vahiyi hor görürse, Allahtan bir şey beklemesin, başka güçler onun arzusunu yerine getirmeye acele edecek.

Muhammed o mağaradayken ona ruhsal bir varlık göründü (aşağıdaki bilgiler Sahih Buhari'nin hadislerinden alınmıştır – cilt 9, hadis 111). “Melek ona yaklaşıp ‘Oku!’ diye buyurdu. Muhammed de ‘Okumayı bilmiyorum’ karşılığını verdi. Bunun üzerine melek beni yakaladı ve o kadar fazla sıkı ki, dayanamayacaktım. Sonra beni braktı ve yine okumamı söyledi”. Bu olay iki defa daha tekrarlanıyor. Ancak üçünü saldırıda o ruhsal varlık Muhammed’in neyi okuyacağını söyledi. O da Alak suresinin ilk beş ayeti idi. “Yaratan Rabbinin adıyla oku!...”

Bu olay hemen hemen her müslüman tarafından biliniyor. Muhammed’in gerçekten peygamber olduğunu gösteren bir ispat olarak kabul ediliyor. Halbuki ancak Kutsal Kitap’ı ve onda kendini tanıtan Allahı tanımayan bir kişi öyle bir sonuca varabilir. O ruhsal varlığın başmelek Cebrail olduğu söyleniyor. Muhammed’in gördüğü kesinlikle gerçek Tanrının gönderdiği bir melek değildi. Bunun sebeplerini de şimdi sıralayacağız:

(1) o varlık kendi adını vermedi – müslüman alimler bile, eski peygamberlerin hepsi Yahudi olduklarını inkar etmiyorlar. Allah şayet Arapların arasında bir yenilik yaratıp Muhammed’i peygamber olarak çağırmak isteseydi, mutlaka kendini açık sözlerle tanıtacaktı. Oysa Muhammed’e görünen o varlık ‘Ben Cebrail’im demedi. Tevrat ve İncilde Cebrail insanlara görününce hep kendini tanıtıyor. Mesela, en çok bilinen örnekte, Meryem’e gönderilirken “Ben Tanrının huzurunda duran Cebrail’im’ diyor.

(2) o varlık Tanrının kendi adını bildirmedi - O ruhsal varlık değil sadece kendi adını vermesin, onu gönderenin adını da vermeyi unuttu. Melekler, kendi başlarında gezip çalışan varlıklar değildir, onları gönderen bir Tanrı var, o Tanrının da bir adı olmalı. Daha sonra Muhammed’e ‘Rabbinin adında oku!’ sözlerini söyletiyor. Peki Muhammed’in Rabbi kimdi?

Kutsal Kitap'taki tanrının birçok ünvan ve genel adları vardır – ama tek bir özel adı var: YAHVE. Her Yahudi, her Hristiyan onun adını biliyor ve o adla ona saygı gösteriyor. Oysa Muhammed, bütün Araplar gibi, onun adını bilmezdi. Kendi taptığı Al-Lah tanrısının kendini eski peygamberlere tanıtan Yahve'nin olduğunu sandı, ama bu doğru değildir. Bütün Kuran'da bir kere olsun Yahve adı geçmiyor. Muhammed'e görünen ruhsal varlık gerçek Tanrının meleği değildi, yoksa onun adını anacaktı.

Muhammed'e Hira mağarasında görünen kimdi?

(3) o varlık Allah tarafından bir iş vermedi – melekler Allahın habercileridir, insanları belli bir konuda harekete geçirmek için gönderilir. Kutsal Kitap'ta Allah melekleri kendi halkını belli başlı konularda uyarmak ya da harekete geçirmek için gönderdi. Mesela, İbrahim'e gönderilen melekler, ona oğlu İshak'ın doğacağına şöyle bildirdiler: "RAB, "Gelecek yıl bu zamanda kesinlikle yanına döneceğim" dedi, "O zaman karın Sara'nın bir oğlu olacak".

Muhammed'e görünen ruhsal varlık ona hiç bir müjde bildirmiyor, ona belli başlı bir haber emanet etmiyor, hiç bir konuda onu harekete geçirmiyor. Ondan bir şeyi okumasını istiyor, ama neyi okuyacağını söylemiyor. Hangi Tanrı o kadar saçma bir şey yapacak? Yarın öbür gün kapınıza bir adam gelse, ne kendini, ne de kendisini göndereni tanıtırsa, sonra da "Herşeyi anlat!" diye buyurursa, ne diyeceksiniz? Onu sevdiğiniz bir kişinin habercisi mi, yoksa kötü niyetli birisinin olduğunu mu sanacaksınız?

(4) o varlık Muhammed'i zorladı

Ama Muhammed'e görünen sahte 'Cebrail' kendini ele verdi: Muhammed, 'Oku!' diye buyurulduğu zaman tereddüt edince, o sözde 'melek' onu boğarcasına sıkmaya başladı. Rica ederim, bu mafya yöntemleri sonsuz güce sahip olan Tanrıya layık mı? Muhammed zaten bilmediği o Tanrıyı arıyordu; gerçek tanrı kendini Muhammed'e tanıtmaya kalksaydı, neden onu zorlama yöntemleriyle ve şiddet yoluna başvurarak yapsın ki?

Hira mağarasındaki karşılaşmadan sonra bile, Muhammed kendisine kimin görüldüğünü bilmiyordu. Hristiyanlığı seçmiş olan amcası İbn-Varaka o varlığın başmelek Cebrail olduğunu teklif etti. Muhammed ise hemen emin olmadı. Müslüman tarihçi at-Tabari bize Muhammed'in tepkisini açıklıyor:

"İslamiyetten önceki Araplar edebiyat cinlerine inanıyorlardı; büyük şairlerin doğrudan doğruya cinler tarafından esinlendiği kanısındaydılar." Muhammed de şöyle devam ediyor: "Allahın yaratıklarının arasında şair ya da cinli bir adama kadar tiksindirici bulmadım. Onlara bakamıyordum bile. Kendi kendime dedim: 'İster şair ol, ister cinli ol – vay senin haline'. Kureyşliler benim hakkımda asla bunu söylemeyecekler! Dağın en yüksek tepesine binip kendimi aşağı atacağım; intihar edip rahat bulacağım. Bunu yerine getirmeye giderken, tepenin yarısına binmişken, gökten bir ses işittim: "Ey Muhammed! Sen Allahın resulusun, ben de Cebrail'im"

Sonra, Muhammed bir peygamber, hatta uzun bir peygamberler zincirinin son halkası olduğunu söyledi. O zaman onun başına gelenleri önceki peygamberlerin hayatlarıyla karşılaştıralım. Ne de olsa Tevrat, Zebur ve İncil'de o peygamberlerin hayatlarını okuyoruz. Ve hiç birinde Muhammed'in yaşadıklarına benzer bir şey okumuyoruz. Bir meleklerle karşılaşırken herkes saygı ve korku içinde titriyordu, ama sonra o görüşü görmüş olanların kalplerinde huzur ve

sevinç vardı. Kimse, meleklerden olumsuz haberler alanlar bile, kendini öldürmeye kalkmadı. Gerçek Tanrının gerçek melekleri insanları ya kurtuluşa, ya da tövbe edecek duruma getirirler, kesinlikle onları bunalıma düşürmezler. Bu, Şeytan ve onun ordusunun işidir. Muhammed'e görünen varlık, kesinlikle gerçek başmelek Cebrail değildi.

4) Peygamberlik görevine başladıktan sonra bile Muhammed cin korkusu içinde yaşadı, ona büyü yapıldı

Büyü bugünlerde kimi insanlarca çağdışı kalmış, ilkel toplumlarda bulunan ve batıl inançlara dayanan bir uygulamadır. Gerçekler ise başkadır: büyü Şeytanla insanların arasındaki ruhsal savaşında kullanılan bir yöntemdir. Büyü yapan da, yaptıran da cinlerin ve Şeytan'ın egemenliğine giriyor. Büyünün 'tutması' ise, büyünün hedefi olan kişinin ruhsal gücüne bağlıdır. Cinler ancak kendilerinden zayıf olan kişilere zarar verebilir.

Bu konuda, Allah tarafından seçilmiş olan peygamberlerin büyülerden etkilenmemelerini bekliyoruz. Fakat Muhammed'in hayatına baktığımızda onun tam tersini görüyoruz:

"Resulullah'a büyü yapılmıştı, öyle ki, kendisine karılarıyla cinsel ilişkide bulunduğu gibi göründü, oysa gerçekten ilişkide bulunmadı... Bir gün Ayşe'ye dedi: "Bana iki adam geldi, birisi başımın ucunda, öbürü ayaklarımın ucunda oturdu... Birincisi 'Ona kim büyü yaptı' diye sordu. Öbürü 'Labid bin Al-Asam' diye cevap verdi. Birincisi: 'Büyüyü yapmak için ne kullandı?' diye sordu. Öbürü: 'Bir tarakla birkaç saç teli' diye cevap verdi. Birincisi sordu: 'O nerede bulunuyor?'. Öbürü, Zervan kuyusunda, hurma ağacından yapılan bir kılıfın içinde' karşılığı verdi." Daha sonra Muhammed'in o kuyuyu inip orada saklanan büyüü bulmuş ve bozmuş. (Sahih Buhari 4:490, 7:658, 7:660, 7:661, 8:89, 8:400)

Hadislerden bu büyü'nün etkisinin ne kadar devam ettiğini de okuyoruz: bir yıl! Şaşılacak bir şey: son peygamber diye övülen bir kişi bir tarakla birkaç saç teline esir düşüyor, bir sene boyunca kendisinde olmayıp hayal görüyor. Bu olay apaçık gösteriyor ki, Muhammed hayat boyunca, hatta sözde peygamberken bile, kötü ruhlardan etkilendi.

Hadislerde Muhammed'in cin korkusu için daha birçok örnek okuyoruz. İki tane vermekle yetinelim:

“Peygamber dedi ki: ‘Nazarın gerçekten etkisi vardır’ ve o yüzden dövme yapılmasını yasakladı.” (Sahih Buhari, cilt 7, kitap 71, hadis 636)

“İyi bir rüya Allahtandır, kötü ya da şer dolu bir rüya Şeytandandır. Onun için, biriniz kötü rüya görüp korkmaya başlarsa, kendi sol tarafına tükürsün, onun kötülüğünden Allaha sığınsın. O zaman ona zarar gelmeyecek.” (Sahih Buhari, cilt 4, kitap 54, hadis 513)

Nazar ve rüyalardan korkup da o yüzden dövmeleri yasaklamak ve tükürmek – işte bunlar gerçek Tanrıyı tanımayan putperest halkların batıl inançlarıdır. Böyle yaşayan kişi, Allahın bize vermek istediği kurtuluşu henüz anlamamıştır ve tatmamıştır.

Sonuç: kime güveneceksin?

Muhammed kendini son peygamber, hatta peygamberlerin mührü olarak ilan etti; onun güç, ahlak ve öğretisi bakımından bütün peygamberlerden daha üstün olmasını bekliyoruz. Halbuki onu İsa Mesih'le karşılaştırdığımızda, daha önce gelen İsa'nın sisteminden ne kadar büyük bir adım geri atıldığını göreceğiz.

İsa Mesih için deniliyor ki, “İblis'in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı” (İncil – 1.Yuhanna 3:18). O hiç bir zaman aldanıp ‘Şeytani ayetler’ almadı; tersine, onun her bir sözü cinleri

kovacak kadar kudretliydi. Muhammed cinlerden etkilendi, ona büyü yapıldı – İsa Mesih'in karşısında ise, cinler tır tır titriyorlardı. İncil'de yazılı olan onlarca örneklerden sadece bir tanesin okuyalım:

"Tam o sırada havrada bulunan ve kötü ruha tutulmuş bir adam, "Ey Nasıralı İsa, bizden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Tanrı'nın Kutsalı'sın sen!" İsa, "Sus, çık adamdan!" diyerek kötü ruhu azarladı. Kötü ruh adamı sarstı ve büyük bir çılgılık atarak içinden çıktı" (İncil – Markos 1:23-26).

Efes'te büyücüler İsa'yı kabul edip kitaplarını yaktılar

İşte, cinler İsa Mesih'in kim olduğunu pekala biliyorlardı, onun karşısında paniğe düşüyorlardı. İsa Mesih'te, kötü ruhlardan Allaha sığınmadı, ona gerek yoktu, çünkü kendisi cinlerden kat kat daha güçlüydü. Muhammed kendi öğrencilerine cinlerden korunmak için dualar öğretti (113. ve 114. sure aslında Allahtan gelen sözler değil, insanlara Allaha söylediği dualardır). Oysa, İsa Mesih'e inananlar bugüne kadar bütün

dünyada onun adında cinleri kovuyorlar. Onlara büyü tutmuyor, çünkü onların İsa Mesih adında güçlü bir korucusu var. Siz de kötü ruhlardan korunmak istiyorsanız, kime inanacaksınız: Şeytan tarafından aldatıldığını kabul eden ve hayat boyunca cin korkusu içinde yaşamış olan Muhammed, yoksa cinleri bir sözle kovabilen İsa Mesih'e.

